

מכתבים

אם עובד משרד-החוץ עבר על תקנה שלפיה אסור לו להרוויח כספים מחוץ למשכורתו, אז יש להענישו על עבירה זו. אבל עובדת ביצוע עבירה מעין זו אינה פוסלת אותו לשום תפקיד (אלא אם התקנון עצמו קובע שהעונש על ביצוע עבירה מעין זו הוא פסילה ל-תפקיד כלשהו).

יוסף ד. באסט, ירושלים

חרם על רק"ח

בגיליונכם (העולם הזה 1914) כתבתם על מיפגש שנועד לאחד את כל כוחות-השלום בישראל. כתבתם מי הם האיגודים שישתתפו במיפגש זה. אבל אני מבין שאתם עושים חרם על המיפגש היהודי-ערבית רק"ח, שהיא כוח גדול הן נלחם בעקביות למען שלום צודק ויציב. גם את מר"י ואת שי"ח לא הזכרתם בין כוחות-השלום ולפי דעתי זו אפלייה מרכסיסטית, וכך גם נהגתם בפגישה ה-קודמת ב"הייד-פארק" בנרשמן. שאלתי אליכם, מדוע רק"ח, מר"י ושי"ח, שהם באמת כוחות-שלום הנאבקים במדיניות הממשלה, אינם מוזמנים למיפגש שיערך ליד הירקון?

יעקב גולדבוך

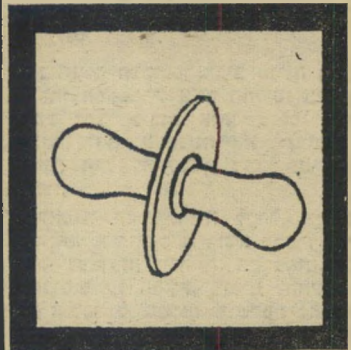
(סרבן מילחמה ישראלי) מאלמו, שבדיה
● למיפגש לא הוזמנו מיפגשות כי אם אישים. אישים ממר"י ושי"ח הוזמנו למיפגשים אלה. להזמנת אישים מרק"ח היתה התנגדות בשאר החוגים שהשתתפו במיפגשים.

המחבלים

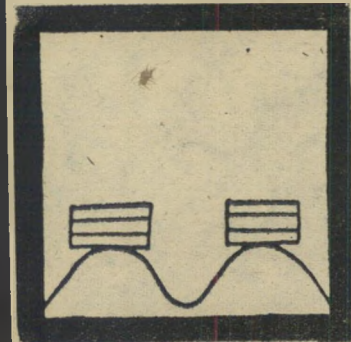
לתשומת לב המחבלים: אנו קבוצת

קשקשת

הפעל את דמיונך ונסה למצוא כר-תרת מתאימה לצירי שלמטה. שתס' ביר מה אתה רואה בו. הצעות לכר-תרת יש לשלוח לפי הכתובת: ת.ד. 186, תל-אביב, עבור "קשקשת". ההג' דרות הקולעות ביותר תפורסמנה.

קשקשת 1912

- מוזודותיו של נוח אחרי המבול.
- ניסן פישבאום, חיפה
- היאחות נח"ל בשיא החרמון.
- שאול יהושע, פתח-תקווה
- בחורה משתזפת בודקת אם ה' שכן בבית ממול מציץ אליה דרך ה' תריסים שלו.
- פנחס רייך, בני-ברק
- גברת שדיים קשיחים
- יורם ישראל, בת-גלים, חיפה
- מישלוח ספרים מגיע לבדואים בסיני.
- מיכאל זיתוני, צה"ל

הקרח הלוהט

הסכמתי המליאה לדברי העולם הזה בענין קיסינג'ר ורמת-הגולן. כשם שאסור לממשלת-ישראל להיגרר אחרי לחציו ו-פיתויו של שר-החוץ האמריקאי, כן אסור לה להיכנע בצורה עיוורת ללחצי אנשי היישובים ברמת-הגולן. עם כל הכבוד למתיישבי עין-זיון, מרוס-הגולן, אלרום וחבריהם ברמה, אי-אפשר להסכים עימם שמלבד השיקול הבטחוני קיים גם ה-שיקול של האדמות החקלאיות הדרושות לקיומם, ולכן אין לסגת מעבר לקו ה-סגול. קיומה של המדינה עומד מעל ומעבר לקיומו של כל יישוב בפני עצמו. כאשר אני וחברי לחמנו באוייב הסורי ברמת-הגולן ביוני 1967, ידענו שמטרת המילחמה היא אחת: לסלק מעמדי-תייהם את הטנקים והתותחים הסורים, שאיימו על יישובי עמק-הירדן והחולה. ההיאחזויות בגולן הוקמו כדי להבטיח שליטה אפקטיבית ברמה — אבל בוודאי שלא כדי להרחיב את השטחים החק-לאיים של מדינת-ישראל. אם ממשלת-ישראל תגיע למסקנה שאינטרס מדיני עליון מחייב נסיגה מהקו הסגול — אין להירתע מכך, אפילו במחיר נטישת אד-מות והזזת יישובים.

עמיר הופמן, רחובות

אני מצרף בזאת פרטים על תוכנית-השלום שלי, שאני סבור כי רבים ימצאו בה עניין: יש להגיע להסכם לפיו תחזור ישראל את רמת-הגולן מידי הסורים. יש להקים רפובליקה עצמאית של שומרון. את מיזרח-סיני יש לחכור ממצריים, ואילו בניה להקים גם כן רפובליקה עצמאית. את מיסוד-הסלע ואל-אקצה יש להעביר לחסותה של המדינה הערבית הראשונה שתקים את השגרירות שלה בירושלים. בנימין אורטויה, לוס-אלטוס, קליפורניה, ארצות-הברית

בקשר למילחמה הישראלית-סורית ו-לקרבות המרים המתנהלים לאחרונה על החרמון ועל שיאו, נזכרתי שבחדשי הקיץ של שנת 1921 גרתי בטבריה. טבריה של אז היתה עיירה יהודית-ערבית נידחת, שמרנית, רדומה, הקופאת על שמריה ו-שאפילו קרח אין להשיג בה. ביצירת הקרח, יותר נכון בייבואו וב-מיסחרו בעונת הקיץ בטבריה, התעסקו באותם ימים הבדואים. את הקרח היו הבדואים חוצבים במרומי-החרמון ועל שיאו, ובשקים מלאים תבן ועל גבי גמ-לים, הובילו את הקרח למכירה בטבריה. הובלה חדי-פעמית כזאת, לחרמון ובחזרה לטבריה, נמשכה שלושה-ארבעה ימים. מובן שעל אף עטיפת הקרח בתבן, הוא נמס ולא נשאר ממנו הרבה למכירה, ומכאן היה מחירו הגבוה יחסית. בחלומם הנועז ביותר לא יכלו הבדואים ההם לחלום, שמחצבת-הקרח הפרימיטיבית שלהם במרומי החרמון תיהפך במרוצת השנים לזירת מילחמה לוהטת. יוסף פליגלמן (כנפי), תל-אביב

● עדות קדומה יותר מזו של הקורא פליגלמן, על הבאת קרח מהחרמון ל-טבריה, מצוייה בספרי החיס-טוריה. מסופר על צאלח-א-דין, המצביא הערבי, שכאשר הביס את צבאות הצלבנים ליד קרני-חיטין ב-1187, אירח באוהלו את המלך הצלבני השביעי, גיי, ושם כיבד אותו ב"שרבת", משקה קר שקורר בגושי קרח שנחצבו בהרי-החרמון.

ערות פסולה

המסע המאורגן נגד מר רבין כמועמד לראשות-הממשלה הוא אופייני בצורתו לא רק אצלנו, ולא רק כאשר הוא מכוון נגד מדינאי. זהו מין מסע שתוכנו בלתי-רלוונטי לגבי מישרתו של האיש המסויים, ומטרתו רק להשחיר את האיש עצמו. חמאסים, אשר בא להעמיד את קורבנו באור קודר, לא תמיד טורח לקשור את "תגליתו" עם התפקיד שהאיש הנדון אינו מתאים אליו, לדעתו. אם עזר וייצמן ניסה עוד לשכנע אותנו (בלו הצלחה) שיצחק רבין פסול לכהן כראש-ממשלה, כיוון שהיסס לפני מילחמת ששת-הימים, אז שמואל שניצר, במאמרו במעייב (4.5.74) ויתר אפילו על ניסיון קלוש זה. ההאשמה המובעת על-ידי מר שניצר מתייחסת לעבירה משמעותית של רבין כלפי תקנון מקום-עבודתו הקודם. נגיד אפילו שהאשמה זו נכונה. אז מה?

